

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 1. září 2020 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi]

takto:

Ke stížnosti státní zástupkyně se podle § 149 odstavce 1 trestního řádu zrušuje usnesení Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 5. 8. 2020, č. j. 2 T 217/2010 – 172.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením samosoudkyně okresního soudu rozhodla v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi] tak, že podle § 94 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku za použití § 350k tr. řádu se promlčuje výkon náhradního trestu odnětí svobody uložený odsouzenému trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 T 217/2010-40, kterým byl odsouzen mj. k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč, přičemž pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil soud náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců, o jehož přeměně bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 19.09.2013, č. j. 2 T 217/2010-98, které nabylo právní moci dne 28.01.2014.

2. Poukázala na to, že dne 12. 10. 2010 podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever návrh na potrestání obviněného [příjmení] pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dne 27. 10. 2010 vydal tamní soud trestní příkaz č. j. 2 T 217/2010-40, který nabyl právní moci dne 20. 11. 2010 a kterým byl odsouzený [příjmení] shledán vinným a odsouzen mj. k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč. Pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil soud náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Z důvodu, že odsouzený neuhradil peněžitý trest, rozhodl soud usnesením ze dne 19. 9. 2013, č. j. 2 T 217/2010-98, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2014, o výkonu náhradního trestu odnětí svobody. Z důvodu, že se odsouzený nenastoupil ve stanovené lhůtě do výkonu trestu odnětí svobody, byl na něj dne 21. 5. 2014 vydán příkaz k zatčení.

3. Okresní soud se v průběhu doby opakovaně dotazoval Policie ČR na realizaci příkazu k zatčení, přičemž bylo zjištěno, že ods. [příjmení] by se měl zdržovat ve [příjmení] [jméno]. Ze zprávy Policie ČR ze dne 20. 12. 2017 bylo zjištěno, že odsouzený by se měl zdržovat na konkrétní adrese [adresa], [anonymizována dvě slova], [příjmení] [jméno] Soudní písemnosti se však nepodařilo odsouzenému na zjištěnou adresu doručit.

4. Po citaci ustanovení § 94 odst. 1 písm. d), odst. 2, odst. 4 písm. a) a odst. 5 trestního zákoníku samosoudkyně uzavřela, že uplynula promlčecí doba 5 roků a za situace, kdy okresní soud neshledal žádných okolností, které by tomuto rozhodnutí bránily, se výkon náhradního trestu odnětí svobody promlčuje. Vycházela přitom z níže uvedených skutečností.

5. Výše zmíněný trestní příkaz, kterým byl ods. [příjmení] uznán vinným a odsouzen k peněžitému trestu, nabyl právní moci dne 20. 11. 2010 a promlčecí doba výkonu trestu by tak uplynula dne 20. 11. 2015. Tato promlčecí doba však byla přerušena, protože usnesením ze dne 19. 9. 2013, č. j. 2 T 217/2010-98, bylo rozhodnuto o výkonu náhradního trestu odnětí svobody. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 1. 2014. Nová promlčecí doba tedy běžela od 28. 1. 2014 a skončila by dne 28. 1. 2019. I ta však byla následně přerušena, neboť dne 21. 5. 2014 byl na odsouzeného vydán příkaz k zatčení. Promlčecí doba tak započala opětovně běžet ode dne 21. 5. 2014 a skončila dne 21. 5. 2019. Okresní soud v té souvislosti připomněl, že činil průběžně dotazy ohledně realizace příkazu k zatčení. Podle názoru soudu však tyto dotazy nelze považovat za opatření směřující k výkonu rozhodnutí. Následně se tamní soud pokoušel

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

doručit odsouzenému soudní písemnost, avšak bez úspěchu. Okresní soud je tedy přesvědčen, že posledním opatřením, které směřovalo k výkonu uloženého trestu, bylo vydání příkazu k zatčení dne 21. 5. 2014, přičemž promlčecí doba výkonu trestu tak uplynula dne 21. 5. 2019.

6. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně včasnou stížnost. Vytkla napadenému usnesení, že samosoudkyně sice v rozhodnutí zmiňuje, že odsouzený by se měl zdržovat ve [příjmení] [jméno], ale tuto rozhodnou skutečnost do svých závěrů nezahrnula. Přitom podle § 94 odst. 3 tr. zákoníku se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že se odsouzený zdržoval v cizině. Zákonodárce v dikci zmíněného ustanovení nijak nerozlišuje, z jakého důvodu se odsouzený v cizině zdržoval. Cizinou je třeba rozumět jakýkoli jiný stát než Českou republiku; cizinou jsou tedy i ostatní státy Evropské unie. Podle stěžovatelky se sice nepodařilo určit přesnou dobu pobytu odsouzeného v cizině, protože současné možnosti pohybu osob přes hranice různých států a volného vstupu na jejich území nedovolují přesnou evidenci překročení státních hranic ČR ani evidenci pobytu osob v cizině. Okresní soud však měl vycházet z data 20. 12. 2017, kdy se podařilo potvrdit, že odsouzený je ve [příjmení] [jméno]. Za takové situace nelze podle státní zástupkyně učinit závěr, že výkon náhradního trestu je promlčen, neboť požadovaná pětiletá promlčecí doba ještě neuplynula. Proto stěžovatelka navrhuje, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 149 odst. 1 trestního řádu.

7. Krajský soud v Plzni z podnětu včas podané stížnosti podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a došel k závěru, že stížnost je důvodná.

8. Pokud jde o procesní postup předcházející vydání napadeného rozhodnutí, zdejší soud neshledal žádné vady řízení, na jejichž podkladě by nemohlo napadené rozhodnutí obstát. Pokud však jde o věcnou správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, zdejší soud se zcela ztotožňuje s argumentací stěžovatelky. Okresní soud obsáhle citoval ustanovení § 94 trestního zákoníku upravující institut promlčení výkonu trestu, opomněl však právě odstavec 3, jímž zcela důvodně argumentuje stěžovatelka.

9. Za této situace nezbylo než postupem podle § 149 odstavec 1 trestního řádu zrušit napadené rozhodnutí. Přestože si zdejší soud uvědomuje obtížnost zjišťování skutečností ohledně pobytu odsouzeného, pokud se nadále zdržuje na území [příjmení] [jméno], a to se zřetelem k tomu, že mu hrozí nepodmíněný trest, jehož výše neumožňuje využít institutu Evropského zatýkacího rozkazu, je zdejší soud toho názoru, že soud musí průběžně zjišťovat prostřednictvím policejní spolupráce, tedy s využitím příslušného útvaru Policejního prezidia Policie České republiky, zda se odsouzený nadále zdržuje na dříve uváděné adrese nebo se přestěhoval a je-li známa jeho aktuální adresa. Pokud do budoucna samosoudkyně dojde k opětovnému závěru o tom, že mohlo dojít k promlčení výkonu uloženého náhradního trestu, musí nejprve jako předběžnou otázku vyřešit, zda neexistuje nějaká překážka pro takový postup.

10. S ohledem na shora uvedené zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí bez dalšího.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 1. září 2020

JUDr. Pravoslav Polák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.